

I

ALS JE BRONTE TALBOTT EEN JAAR GELEDEN HAD VERTELD DAT ZE ONTSLAG zou nemen en haar leventje in New York zou opgeven (om wat voor reden dan ook, laat staan een romantische), zou ze je snel en stellig hebben afgewimpeld met: 'Ben je soms niet goed bij je hoofd?' Bronte was niet op zoek naar iemand om ondersteboven van te raken. Ze had geen overdreven sprookjesfantasieën. Ze werkte keihard en was verzot op haar baan in de reclame. Die gaf ze heus niet op voor een of andere vent. Maar die avond, op het afscheidsfeestje van David en Willa Osborne, kwam er een transformatie op gang, waardoor Bronte zelfs voor zichzelf bijna onherkenbaar zou veranderen.

Zodra ze de overvolle hal van het appartement van David en Willa in Tribeca binnenkwam, viel haar oog op 'Mr. Texas', die aan de overkant van de kamer stond in de superdrukke, superrokerige, superlawaaierige menigte. Hij keek op van zijn gesprek, alsof haar late binnenkomst een verrassing was die hem om een of andere reden verheugde. Hij schonk haar een uitnodigend glimlachje, dwars door alle lawaai.

Knal!

Ze had hem al een paar keer ontmoet. Hij was de afgelopen jaren zo nu en dan eens komen overvliegen vanuit Chicago waar hij woonde en werkte, maar behoorde niet echt tot onze vriendenkring. Hij kwam vooral als er 'iets leuks te doen was', zoals hij het uitdrukte, of om langs te gaan bij David, met wie het goed klikte sinds ze samen aan een financiële deal hadden gewerkt en ontdekt hadden dat ze dezelfde interesses deelden: de muzieksce­ne in Austin en de drank.

In het begin had Bronte hem afgeschreven als een beetje te brallerig en arrogant. Hij kwam uit Midland in de staat Texas, dus dan wist je het wel. Maar op dat ogenblik van overvliegende vonkjes te midden van het feestgewoel, voelde ze zich ineens aangetrokken

tot een misschien wel wat al te brallerig type. Ze wilde graag eens een keer níét degene zijn die het gesprek op gang hield, of steeds het initiatief nam.

Haar verstandelijke, Gloria Steinem-kant protesteerde fel (daarvoor hebben we onze beha's toch niet verbrand?), maar haar gevoel zei haar iets anders. Haar latente verlangen om als decoratie aan iemands arm te hangen, om te worden onderhouden door een man, was een gênant feit.

'Hé,' zei hij.

Hij was weggelopen bij het gesprek (waar hij uiteraard het middelpunt van de belangstelling vormde) en was naast haar komen staan aan een geïmproviseerde bar in de keuken. Her en der op het zwarte granieten aanrecht van David en Willa's smalle moderne keuken, stonden halflege flessen Belvedere Vodka, Johnnie Walker Blue Label en Myer's Rum.

'Hé,' zei Bronte terwijl ze zichzelf een glas rode wijn inschonk.

In de relatief rustige ruimte waren ze voorlopig even alleen.

'Ga je Willa en David in Londen opzoeken als ze daar straks weer wonen?'

'Dat ben ik wel van plan. Ik ben er pas één keer geweest en ik vond het geweldig.' Ze nam een slokje wijn en wachtte tot hij het gesprek voortzette.

'Wat vond je van het optreden?' vroeg hij.

'Welk optreden?'

'Het concert in Madison Square Garden!' Hij lachte. 'Ik dacht dat iedereen die hier is ook naar het concert was geweest.'

'Nee, ik niet.'

Een vriend kwam ladderzat de keuken in gestrompeld, pakte een flesje spa rood uit de koelkast en wurmde zich tussen hen door.

'Hé, Bron,' zei hij dronken.

Bronte keek hem na en schoot in de lach toen hij tegen de deurpost van de keuken knalde. Toen ze even later weer opkeek zag ze dat Mr. Texas haar geamuseerd en wat plagerig aankeek. 'Je gaat me toch niet vertellen dat je iets belangrijkers te doen had?' teemde hij.

Ze staaarde in haar wijnglas en sloeg vervolgens haar ogen naar hem op. ‘Het was een kwestie van kop of munt. Ik koos voor de tentoonstelling van Rothko in het Museum of Modern Art in plaats van het concert. Mijn nichtje gaat verhuizen naar Los Angeles en dit was de laatste kans om voor haar verhuizing nog een keer iets samen te doen.’

‘Ik had het concert voor geen goud willen missen, en zeker niet voor zo’n deprimerende museumtentoonstelling. Ik ben ooit in die Rothko-kapel in Houston geweest, liefje, en dat was behoorlijk suf.’

Bronte lachte. Ze kon zich niet herinneren dat ze ooit iemand neerbuigend over Rothko had horen praten. Of haar ‘liefje’ genoemd. Als haar vader nog had geleefd zou hij deze man beslist hebben veracht. ‘Van wat voor kunst hou je dan wel? De kaartende honden van Coolidge?’

Hij glimlachte. ‘Ja, die bulldog vind ik inderdaad geweldig. Met die bungelende sigaret tussen zijn lippen. Je ziet gewoon dat hij full house heeft.’

‘Ik heb heus wel door dat je je met opzet niet-intellectueel voor-doet,’ zei Bronte.

‘Het leven is fantastisch, dan ga je je toch niet inspannen om suicidale, abstracte expressionisten te begrijpen?’

Uit de mond van ieder ander zou ze het als een belediging opvatten, maar het had wel iets, de manier waarop Mr. Texas haar culturele interesse afspiegelde als nog net niet onnozel dan toch ten minste als onnodig ingewikkeld.

‘Ja.’ Ze keek hem over de rand van haar wijnglas aan en vroeg zich af of hij misschien dronken was. Het leek wel of hij steeds met zijn mond trok en zijn ogen flitsten onrustig heen en weer. Toch was hij nuchter genoeg om zijn aandacht op Brontes lippen te fixeren.

‘Ga je mee wandelen?’

Ze moest weer lachen. ‘Het is bijna twee uur in de ochtend. Waar wil je heen wandelen?’

‘Ik weet het niet. Ik dacht, misschien kan ik je thuisbrengen. Je weet wel, zoals mensen dat wel vaker doen.’

Zijn Texaanse accent was dik aangezet en ze moest toegeven dat het ontzettend sexy klonk. Ze had zich al heel lang niet meer tot iemand aangetrokken gevoeld. De warmte van zijn onderzoekende blik was prettig. Ze was zo in beslag genomen geweest met zich opwerken tot een of twee stappen boven het functieniveau van een beginner in de reclamewereld, dat dat al haar aandacht had opgeslokt. Ze kon de zaken goed gescheiden houden: als ze met werk bezig was, was ze met werk bezig. Niet negentig procent met werk bezig en de overige tien procent met iemand te verleiden.

Deze periode, na haar afstuderen, beschouwde Bronte als een tijd om zich waar te maken. Ze was tot bijna alles bereid om bij haar superieuren en collega's respect af te dwingen, te bewijzen dat ze niet een of ander niemendalletje was dat alleen een paar jaar werkte tot ze een echtgenoot aan de haak sloeg, of overstapte naar een ander vakgebied. Ze zou alles op alles zetten om het in de reclamewereld tot een geweldige accountmanager te schoppen. Ze zat er niet op te wachten dat iemand haar het hoofd op hol bracht.

Maar...

Deze vent had er wel alles voor in huis: brede schouders, blond haar, zelfverzekerd, joviaal. Hij deed haar denken aan Kiplings Kim, vriendje van de hele wereld. Maar dan in het groot.

'Heb je ooit *Kim* gelezen van Rudyard Kipling?'

'Is dat niet een soort *Jungleboek*? Ik heb de tekenfilm met mijn nichtjes gezien,' zei hij ondeugend.

Elke vent die de keuken binnenkwam om een biertje te pakken, begroette hem met een mengeling van respect en vriendschappelijkheid. Een spervuur van 'Zo, kerel!' en 'Zeg, vriend!' en 'Wat een show, man!' vergezeld gaand van high fives of vriendschappelijk geknik, waardoor hun prille conversatie nooit lekker op gang kwam.

'Waarom feliciteren ze jou met het optreden?' vroeg Bronte in een van de adempauzes.

Hij lachte. Het was alsof het getokkel van een grote basgitaar door haar hele lichaam trok. 'Ze feliciteren me niet, we zijn het er gewoon allemaal over eens hoe goed het was, gedeeld genot en zo.'

Het laatste deel van de zin had hij langzaam uitgesproken. Ze wist dat het een verleidingstechniek was, die hij waarschijnlijk had ingestudeerd (of waar hij allang niet meer op hoefde te oefenen omdat hij die geperfectioneerd had). Toch liet ze zich meeslepen door een warm gevoel dat door haar heen trok.

‘Dat klinkt goed,’ zei Bronte zacht.

Gedeeld genot en zo, herhaalde ze in gedachten. Ze wilde dolgraag alles weten over het ‘en zo’.

Hij stak zijn hand uit en nam Bronte haar bijna lege wijnglas uit handen. Een beetje een aanmatigend gebaar, dat ze toch ook wel iets vond hebben (waarvoor ze zichzelf vervolgens inwendig zachtjes uitschold).

‘En als ik nog een glas had gewild? Of het bodempje?’

Maar hij wist (en zij wist dat hij het wist) dat ze het restje wijn of zelfs een tweede glas graag verruilde voor het verlaten van dit feestje, hand in hand met dit charismatische, theatrale, lekkere anti-Rothko- ding.

In die richting trok hij haar net mee toen Willa en David de smalle keuken binnenkwamen, behoorlijk dronken, met hun armen om elkaar heen. Bronte liet zijn hand los.

‘Daar ben je eindelijk,’ zei Willa. Ze zong het bijna en omhelsde Bronte emotioneel.

‘Willa, we hebben vandaag nog samen geluncht! Je doet alsof we elkaar jaren niet hebben gezien!’

‘Dat weet ik wel, maar ik ga je zo ontzettend missen.’ Ze bleef een van Brontes handen vasthouden en draaide zich naar de blonde held, waar ze bijna bovenop stond. ‘En jij! Jij moet Bronte Talbott beter leren kennen. Ze is geweldig.’ Willa’s keurige Britse accent vermengde zich met haar dubbele tong.

Mr. Texas keek over Willa’s schouder naar Bronte, knipoogde samenzweerderig en zei: ‘Bedankt voor de introductie, Willa. Bronte en ik leren elkaar net een beetje kennen. Maar misschien kun jij haar ervan overtuigen dat ik een zeer geschikte kandidaat ben om haar thuis te brengen.’

‘O ja, Bronte! Doe dat! Is hij niet verrukkelijk Amerikaans?’ Willa kneep in zijn biceps alsof ze een beroepsbokser op zijn ge-

schiktheid moest testen. ‘Zo sterk, moet je die spierbundels zien.’

David sloeg zijn ogen ten hemel en trok de hand van zijn vrouw van de bovenarm van zijn vriend. ‘Lieveling, je moet echt ophouden met het molesteren van onze gasten. Trouwens, ik dacht dat je Bronte aan Max wilde voorstellen.’

‘Ja, natuurlijk. Max ontmoeten, dat wil toch iedereen?’ Hoewel dronken, wierp Willa Bronte een betekenisvolle blik toe. ‘Maar als hij niet eens de beleefdheid kan opbrengen om op tijd te komen, loopt hij natuurlijk wel de beste buit mis.’

Bronte bloosde. Ze wist niet of het kwam doordat iemand haar een buit noemde, of doordat de bezitterige Texaan haar hand weer had gepakt.

‘Dan heeft hij mooi pech gehad.’ De Texaanse tongval maakte haar opnieuw helemaal week, net als zijn krachtige hand. ‘Kom, ik breng je thuis, als je me toestaat, liefje. Je moet vast die Rothko eraf lopen.’

Dat was waar. Ze moest een heel leven eraf lopen.

Bronte had het gevoel dat haar leven tot nu toe alleen maar had bestaan uit gestreste pogingen om een balans te vinden tussen rebellieren en aanpassen. Rothko lag haar weliswaar na aan het hart, maar ze snakte naar mensen en ideeën die haar hielpen bij het weerleggen van haar vaders verachtelijke wereldbeeld, waarin de mensheid werd opgedeeld in twee groepen: een groep bestaande uit een stuk of honderd intelligente mensen en de andere groep, de rest van de wereld, bestaande uit idioten. Lionel Talbott was een geniale academicus geweest die de voorkeur van zijn dochter voor alles wat modern was, had verafschuwd.

Toen ze een jaar of vijftien was, had haar verslaving aan het blad *HELLO!* koortsachtige vormen aangenomen, vooral wanneer haar vader in de buurt was. Hij had in Engeland gestudeerd en geprobeerd om haar voor Shakespeare en Marlowe te interesseren.

Wat was begonnen als tegendraadse actie van een rebelse tiener, was een levenslange fascinatie geworden. Reken maar dat ze alles van de Britse geschiedenis te weten wilde komen. Van alle harts-tochtelijke affaires van Henry VIII tot de glamour van Lady Diana. Ze was altijd al dol geweest op melancholieke adellijke types die altijd

een gesteven linnen zakdoek bij zich hadden, en op de elegante vrouwen die al bij hun geboorte wisten hoe je het beste een sjaaltje kon omdoen. Haar vader had Brontes dweperij met het koningshuis veracht en had haar puberale ontroostbaarheid na het verongelukken van Diana belachelijk gemaakt. Uiteraard had zijn afkeuring haar liefde voor alles wat te maken had met het Britse koningshuis (en soms, gedwongen door een huwelijk, ook het Deense of Franse) alleen maar aangewakkerd.

Van de weeromstuit was ze Shakespeare en Marlowe stiekem gaan lezen, terwijl ze het nieuwste kasteelromannetje of een hitsig Bouquetreeksboek op de koffietafel liet liggen om haar vader te treiteren. Helaas hadden al die puberale schermutselingen niet geleid tot een volwaardige evolutie van wederzijds begrip tussen vader en dochter, maar bereikten ze uiteindelijk een hoogtepunt in een eindstrijd waarin Bronte had geweigerd om naar de Princeton-universiteit te gaan. Daarmee had ze haar vader de anti-intellectuele genadeslag toegebracht.

Tot nu toe.

Reken maar dat haar vader, als hij nog had geleefd, deze blonde, brutale hondenuitdrukker uit Texas flink had afgekraakt. Niet dat zo'n oppervlakkige antipappie-reden ten grondslag lag aan het feit dat ze zich tot deze man aangetrokken voelde (zei ze voor de zekerheid bij zichzelf). Maar het was wel een pluspunt. Mr. Texas was slim, hoogopgeleid en erudiet en toch, ondanks dat alles (een master in International Relations en een MBA in Corporate Finance van de universiteit van Texas) had hij ervoor gekozen om zijn diploma's aan de wilgen te hangen en gewoon lekker te genieten van een goede fles Saint-Estèphe of een perfect klaar-gemaakt visje.

'Het doel heiligt de middelen en zo,' had hij gezegd toen ze had volgehouden dat het vreemd was dat hij überhaupt de moeite had genomen om af te studeren als hij toch geen respect had voor een universitaire graad.

'Weer dat "en zo",' zei Bronte. 'Ik vind het wel grappig dat jij alles waar ik me de afgelopen zes jaar sinds mijn afstuderen mee bezig heb gehouden afdoet met een "en zo".'